

– Помощ, дядо! Сестра ми пак изчезна! Много ме ядосва! Уж щяхме да излизаме, уж щяхме да играем, но нея пак я няма! Винаги прави така, сякаш пропада вдън земя. И винаги трябва да я търся къде ли не – навсякъде, където се сетиш!

– Спокойно! Не може да е изчезнала съвсем безследно. Я да се огледаме за някоя от нейните шнолички за коса! Ще ти помогна да я потърсим, но ти най-добре я познаваш и най-добре знаеш къде може да е отишла.
– Ами... Тя много харесва твоята градина, дядо, и обича да седи на ей онова дърво с крушите и птиците. Да огледаме първо него!
Може да е при птиците, защото ги обича много. Винаги се събужда рано, за да ги слуша по хлад, когато те пеят най-силно. Казва, че разбира какво си чуруликат – всяка тяхна думичка. Птиците можели да говорят помежду си. Истина ли е, дядо?
– Кой знае! Не знам. Истината е особено нещо, трудно е да я разбереш. Едно нещо може да е истина според някои и в същото време да не е истина според други.

– Хайде да се издигнем в небето! Сестра ми мечтае да лети високо сред облаците – също като чайките. Иска да гледа как всички големи неща постепенно стават все по-малки и накрая изчезват.

Двамата с нея обичаме да гледаме облаците. Чудя се какво ли представляват те – толкова са големи, но в същото време изглеждат меки и нежни. Сестра ми обещава да ми разкаже повече за тях, когато порасна и мога да разбирам повече.